

□

За нимфата, която сама си иска

□□

Здравейте, д-р Врабчев! Чували сме какви ли не легенди за страстта на жените-нимфоманки. От друга страна четох, че това всъщност е психично заболяване. Разкажете нещо повече за нимфоманията!

С.П. София

От древните елини са ни останали два термина: САТИРИАЗИС и НИМФОМАНИЯ. И двата означават повишено полово желание и безразборното му удовлетворяване, съответно при мъжете и при жените.

И така – НИМФОМАНИЯ: болестно повишение на половото желание при жените и много партньори за неговото удовлетворяване, **но без успех**.

В психологията на всяка човешка дейност има следните основни етапи:

ПЪРВО. Вследствие желанието или влечението, възниква ЦЕЛ за удовлетворяването им.

ВТОРО. Следва вземане на решение, което се заключава в борба на мотиви „ЗА ИЛИ ПРОТИВ”. Тук основно влияние имат **волевите морални задръжки**, като контрапунктове на желанията и влеченията.

ТРЕТО. Вследствие взетото решение следват действия за постигане на ЦЕЛТА.

При нимфоманията, в класическия смисъл на тази дума има **ЗАСЕЧКА** на втория елемент на тази психическа дейност – когато на болестното повишено либидо не може да се противопостави борбата на мотиви „за или против”. Така от възникване на цел за удовлетворяване на половото желание веднага се пристъпва към действия за постигането ѝ. Това се среща при две състояния:

- първо при душевно заболяване психоза, по-често при маниакално-депресивна психоза в нейната маниакална фаза и по-рядко при шизофренната психоза.

- Второ при характерова особеност на психичното структуриране на личността – психопатия. Тогава имаме слабост на морално-волевите задръжки, а емоциите и темперамента

преобладават.

Но в първия случай имаме дълбоко разстройство на цялото поведение на личността, докато при психопатния вариант на нимфоманията, особеното поведение е почти само в сексуалната сфера.

За тези случаи на нас, сексолозите, ни е лесно по отношение на диагнозата, но не и за лечението, разбира се.

Думата ми е за един трети случай на нимфомания - за така наречената „придобита нимфомания”. Известно е, че в миговете на сексуалния си контакт жената, както и мъжът преминават през различни фази. Във фазата на прелюдията те, вследствие на сексуалната си нервнопсихична раздраза получават едно кръвонапълване на органите си в малкия таз – и оттук на всички генитали: клитор, големи и малки устни, влагалище, маточна шийка. Всички те набъбват и стават много по-чувствителни, а влагалището се навлажнява (лубрикация). Това е необходимо за следващото – самият коитус, когато следва голямата магия –

оргазмът. Онова избухване, което може да се сравни само с избухването на един отдавна тътнещ вулкан. Избухване, носещо психическо и нервно разтоварване и изчезване на кръвонапълването на тазовите органи с последващата сладка нега на умората. Но... поради ред причини, нещо засича и оргазмът не настъпва и това се повтаря и потретва. Тогава нервнопсихическата неразтовареност остава, кръвонапълването в долната коремна половина не отминава и тежи, започва да липсва овлажняването и всичко това се съчетава с една неудовлетвореност на желанието и болестна настървеност за секс. Тогава, мои пациентки са споделяли, че имат желание за „бесен секс“. Следва безумно търсене на втори, трети и т.н. партньори, с някого от които най-сетне да настъпи магията на удоволствието, но тя така и не идва.

И нека да не ни учудва тогава активното, да не кажем агресивно поведение в секса, на иначе нормални, даже скромно изглеждащи жени. Стига се до един парадокс. Ние сексолозите говорим за т. нар. „фригидна нимфомания“. Но какво е същественото, което я отличава от предишните – това са съвсем нормални жени, **НО ТУК ГО НЯМА ОРГАЗМЪТ**. А кой е виновен за това – не рядко и ние, мъжете. Така че, преди да изречем термина, останал ни от древните елини – **НИМФОМАНИЯ** за един или друг случай, нека по-напред да се замислим. Тогава консултацията със сексолога е препоръчителна.